

пощенскитѣ карти, той ми загатваше, че понѣкога **си пописва**, но въ този моментъ почти всичкото ми внимание бѣше погълнато отъ погрома.

Нашето списание, което кръстихме **Народъ и Армия**, имаше като главна цель: да се бори противъ погрома и опустошенията, съ които заливаше цѣлата страна и тровѣше душата на нацията.

Въ уводната статия на списанието, подъ псевдонима Б. А. — единствениятъ мой псевдонимъ, съ който много рѣдко съмъ си служилъ, за да може читателятъ да прочете нѣщо отъ мене, освободень отъ политическитѣ ми разбирания — се казва:

„**Народъ и Армия** ще се опита да допринесе нѣщо къмъ общитѣ усилия за подема на българския народъ. Две сж неговитѣ задачи. Първо, да стане архивъ, въ най-добрия смисълъ, на войната. Всички свѣтли и тъмни страни на българския подвигъ до Чаталджа и Криволакъ да бѣдатъ изнесени съ очевидно за всички безпристрастие и при пълна свобода на мненията . . . Ще се остави на идущитѣ поколения една макаръ бледа картина отъ дивното дѣло на българския воинъ . . . Другата задача ще бѣде — да стане органъ на здрава гражданска и военна мисълъ, като ратува за силна, добре организирана, добре снабдена и, най-главно, умно командувана войска, върху която да може винаги да се опира народната политика . . . Ако до войната отъ една страна искаха армия безъ критика, а на друга — искаха слаба армия, следъ